

Svätá Trojica 3.6.2012

Kázňový text: 2.Kor. 3, 12-18 Keď teda máme takúto nádej, vystupujeme s plnou otvorenosťou, nie ako Mojžiš, ktorý si kládol na tvár závoj, aby synovia Izraela nezbadali koniec tej pomínuteľnej žiary. Ich myseľ však na tom otupela. Až do dnešného dňa totiž ostáva ten istý závoj pri čítaní Starej zmluvy, a nie je odhalený, pretože iba v Kristovi sa odstraňuje. A tak až dodnes, kedykoľvek čítajú Mojžiša, leží na ich srdci závoj. No keď sa hocikto obráti k Pánovi, závoj je odňatý. Pán je Duch, a kde je Pánov Duch, tam je sloboda. Keď my všetci s odhalenou tvárou akoby v zrkadle pozeráme na slávu Pána, premieňame sa na taký istý obraz v stále väčšej sláve — a to všetko mocou Pána, ktorý je Duch. Milí bratia a sestry!

Otvorenosť a úprimnosť považujú ľudia stále za dôležité a potrebné hodnoty. A hoci je to v medziľudských vzťahoch veľmi žiadaný artikel, predsa akoby ľudia mali menej odvahy takými byť. Žiadame to od druhých, ale často nie sme sami ochotní takými byť. **PREČO?** Bojíme sa takými byť, pretože by sme odkryli svoju zraniteľnosť, slabé miesto. Obávame sa, že by sme už neboli takí zaujímaví ani výnimoční. Bojíme sa rizika, že by to ten druhý zneužil. A tak sa zvykneme za niečo skrýť.

Apoštol Pavol v liste do Korintu spomína Mojžiša, ktorý sa stretol s Bohom na vrchu Sinaj v čase, keď mu Boh dal desať prikázaní pre izraelský ľud. Ako Mojžiš schádzal z vrchu, jeho tvár celá žiarila. Odlesk Božej slávy bol na ňom. Na jeho súčasníkov to urobilo veľký dojem. Medzi ľuďmi sa rýchlo roznieslo, že Mojžiš má v tvári neobyčajný jas. (2.M 34) Keď ho videli ako schádza z vrchu, kde sa rozprával s Bohom, možno si medzi sebou hovorili: *Len pozrite na neho! To je výnimočný muž!*

Prešiel určitý čas. Mojžiš sa jedno ráno pozrel do zrkadla a zistil, že jeho tvár jas stráca. **Uvedomil si, že keď ho teraz uvidia, už v ľuďoch nebude zanechávať tak silný dojem,** že už nebude taký výnimočný v ich očiach. Stará i Nová zmluva hovorí o tom, že Mojžiš si pred ľuďmi zahaľoval tvár závojom, aby synovia Izraela nehľadeli na koniec toho, čo sa míňa, čo sa postupne vytrácalo.

Prečo to robil? Možno preto, že chcel, aby si o ňom mysleli, že jeho duch, jeho osobnosť je žiarivejšia ako v skutočnosti bola.

Nevieme ako dlho tento závoj nosil, možno dovtedy, kým mu manželka Cippóra nepovedala: *Už by si s tým mal prestať, už aj tak tým nikoho neoklameš, daj si to dole a buď sám sebou! Ved' si výnimočným pre všetkým aj bez tej žiare.* Musela to byť úľava, dať dole závoj a ukázať sa ľudu. Ukázať im, že je to opäť ten starý obyčajný Mojžiš.

Apoštol Pavol vraví, že Božou láskou si môžeme byť istí za každých okolností. **Stačí, aby sme urobili jednu odvážnu vec: nepredstierali, že sme žiarivejší, než v skutočnosti sme.** Môžeme žiť s odhalenou tvárou, otvorene. Žiadne masky, žiadne skrývanie za niečo.

Pred Bohom potrebujeme odhaliť, kto sme – pred ľuďmi i Bohom. Uvedomujeme si, že Boh nás vidí pod závojom, a predsa skrývame to, kým sme i pred Ním. Teda chceli by sme. **Ale každý z nás potrebuje odpustenie a uzdravenie.** A bez otvorenosti, bez toho aby sme sa pred Bohom odkryli, to nejde.

Ježiš šiel práve preto na kríž. Aby existovalo miesto, ktoré bude pre naše odhalenie úplne bezpečné.

Vyznanie hriechov, odhalenie sa pred Bohom by bez Ježišovho kríža bola len psychoterapia. Ale naša otvorenosť pri kríži Pána Ježiša je omnoho viac. Je to zmena v nás. Je to prostriedok uzdravenia.

Položme si dnes každý aj osobnú otázku: Čo je mojím závojom? Tým, čím sa snažím zakryť svoju neistotu... to aký som?

Môže to byť ticho, napriek tomu, že si chcete zakričať a buchnúť po stole?

Povrchná konverzácia, napriek tomu, že vašou mysl'ou prúdia ťažké otázky bez odpovedí?

Vždy usmiata tvár, napriek pocitu smútku a frustrácie?

Snaha vyzerat' zbožný, napriek vlažnosti vo vašej duši a viere bez plameňa?

To sú ľudské závoje. To kým sme v skutočnosti, prekrývame prácou, nabitým programom, našimi schopnosťami, úspechom i aktivitou...

To ale nie je mostom. Ani k Bohu ani k druhému človeku. Je to skôr priekopa, do ktorej môžeme spadnúť. Môžeme ju prekonať len tak, že zahodíme závoj, že naberieme odvahu byť otvorení.

Žiť s odhalenou tvárou znamená nepredstierať, že som niečo viac, ako naozaj som a znamená to aj: vzdať sa snahy uspokojiť všetkých ľudí v mojom živote.

Žiť s odhalenou tvárou znamená vyjadriť to, čo si skutočne myslím, čo si vážim, čo sa mi páči, čo mám naozaj rád.

Žiť s odhalenou tvárou znamená byť otvorený pred Bohom, i pred ľuďmi, znamená to byť zraniteľný.

Ale chcem povedať, že byť zraniteľný pre Pánom Ježišom je niečo, čo stojí za to. Byť zraniteľný pred Ježišom znamená, byť uzdravený. Pretože kedykoľvek sa obrátiš k Nemu, tvoj závoj ti bude odobratý. Bude to úľava pre tvoju dušu a srdce.

Tam, kde je On, je sloboda. Vstúp do jeho blízkosti, do slobody a s odhalenou tvárou zbadáš slávu Ježiša.

A vtedy sa stane to, čo sa stalo s Mojžišom na vrchu: Duch Pánov ťa premení na ten istý obraz. Obraz jeho slávy, ktorý bude žiariť aj v tebe. Amen.

David Bázlik